

„Айти тебѣ чифутке вдоице!
Да ми кажишъ дека ми сѣ кѣрсти,
Дека ми сѣ кѣрсти Ристосо'и.
Ак' не кажишъ чифутке вдоице,
Ке ти земамъ твое мѣшко дете,
Ке го печа мегю два огне'и.“ —
Сѣ отго'ри чифутка вдоица:
„Так' ми бога крало мурат-бего,
Сумъ главена измекарка овде,
Да го вадамъ големо буннице.
Ноще раститъ трѣва смѣрделика,
Ноще раститъ на утро ѣ кинамъ;
Денѣ ноще овдека сн седамъ.“
Му каза'е Цару Костадуноу;
Цар-отъ пуши до триста момчина.
Що да видѣтъ за чудо големо!
Не ми било трѣва смѣрделика,
Туку било босильокъ Ристосовъ!
И станале до триста момчина,
Отвориле големо буннице,
Що ми бѣше мошне малечко'о,
Триста сѣжни бѣше во глобина,
Сто ѣ педесетъ бѣше во ширина.
И найдо'е кѣрсти Ристосо'и.
Колку бѣ'а кѣрсти мелечка'и,
Царски порти не 'и созема'е,
Прек' бедени кѣрсти префарли'е;
И кладо'е во царско-то азно.
Тога сѣнце ми ѣ угреало,
Тога ветаръ ми ѣ повеало,
Ситна роса ми ѣ заросило,
Мѣшки децѣ жени постигнале,
Руди овци ми' сѣ обягнине,
И сѣ стори голема ефтиня,
И нивѣ-то ченица роді'е,
'Се берикетъ ми сѣ исполнило. —
Кои чуло све весело било.
